

עם כל יתרונותיו: לטראמפ יש און אטומה לאידאולוגיה

written by דוד מ' וינברג | 07.12.2025

רשימת ההישגים של נשיא ארה"ב דונלד טראמפ בזירה המדינית והביטחונית למען ישראל ומחויבותו למדינת ישראל אינן ניתנות לערעור. ספק רב אם מי מן המתמודדים לנשיאות בשנים האחרונות היה משתווה לכך, ורוב מי שמסתמנים כמועמדים מובילים ל-2028 לא יגיעו לרמה הפרו-ישראלית התקיפה שהציג טראמפ.

לפיכך, על ישראל להוקיר זאת ולעבוד עם טראמפ ככל האפשר בשנתיים הקרובות כדי לעגן הישגים נוספים.

ועדיין, העובדה שטראמפ איננו חושב במונחים אידאולוגיים ^[1] בעייתית. גישתו האולטרה-עסקית למדיניות פנימית וחיצונית ^[2] התפיסה שכסף, עסקאות, וכוח אישיותו יספיקו כדי לפתור כל משבר ולהביא שלום מידי בכל מקום ^[3] היא מצד אחד מרעננת, אך מצד שני מסוכנת. היא גורמת לו להתעלם מהאופי הנכלולי של דמויות כמו מוחמד אל-ג'ולאני וזוהראן ממדאני.

אפשר להבין, במידה מסוימת, את חיזורו של טראמפ אחר שליט סוריה החדש, אל-ג'ולאני (אחמד א-שרע). לארה"ב יש עניין אסטרטגי למשוך את סוריה חזרה לחיקה ולהרחיקה מרוסיה ומאיראן. ישראל חפצה בכך גם היא, אם כי היא ספקנית מאוד באשר לאמינותו של אל-ג'ולאני.

אני מסוגל להבין גם את "ירח הדבש" שטראמפ מתנהל בו מול הסעודים והאמירתיים: שילוב של אינטרס אסטרטגי דומה לזה שבזירת סוריה, יחד עם תשוקתו להשקעות-עתק באמריקה מכיסיהן העמוקים של מדינות הנפט.

ישראל, כמובן, שותפה לשאיפתו של טראמפ להרחבת שיתופי הפעולה האזוריים בסגנון הסכמי אברהם ^[4] בייחוד עם סעודיה ^[5] אך לא תשלם, ואסור לה לשלם, את המחיר הדיפלומטי הכבד שהסעודים מציבים כעת.

אבל פגישת ה"חבר'ה" של טראמפ בחדר הסגלגל עם זוהראן ממדאני, ראש עיריית ניו יורק הנכנס, זעזעה אותי עמוקות, כמו גם שתיקתו לנוכח הקולות האנטישמיים הארסיים המתחזקים בפלג משמעותי במפלגה הרפובליקנית.

ממדאני מייצג תזוזה תרבותית עמוקה באמריקה, שבה ההתנגדות לעצם היותו של העם היהודי עם הפכה לסממן מוסרי (או אי-מוסרי). ניצחונו של ממדאני משמעותו שלגיטימי להשמיץ את ישראל בהאשמות "השמדת עם", ולהכתים את כלל היהודים ברמיזות של אפרטהייד ו"עליונות לבנה"; שיש "הכשר" למאבק המעמדי המרקסיסטי-אסלאמיסטי ביהודים ובציונים.

טאקר קרלסון, מהקצה הימני של תנועת MAGA, מסמל את עלייתם של הלכי רוח נאציים נוצריים-סופרססיוניסטיים (המאמינים בתאוריית ההחלפה) בחוגים רפובליקניים רדיקליים.

לכן אני מתכוון כשנשיא ארה"ב יושב על כיסאו בחדר הסגלגל ושותק שעה שממדאני מטיח בארה"ב ובישראל האשמות ג'נוסייד ופשעי מלחמה [?] כאילו אין כאן עלבון כלפי הנשיא עצמו, כלפי אמריקה, כלפי יהודים וישראלים, וכלפי האמת והמוסר הבסיסי.

אני רועד כשלטראמפ אין מילה לומר על התנהלותו של קרלסון, המתרועע עם מכחישי שואה ואנטישמים גלויים כדוגמת ניק פואנטס. כאילו זה לא קרה; כאילו אין לכך השפעה על השיח הציבורי במפלגה שאותה טראמפ טוען להנהיג.

האמת היא שטראמפ כנראה כלל אינו מקשיב [?] לא לממדאני ולא לקרלסון. למדנו שלטראמפ יש אוזן אטומה לכל מה שנוגע לאידאולוגיה. בעיניו, רק המעשה הפוליטי המעשי הוא בעל משמעות; כל מנהיג ניתן לשידול או לכיפוף באמצעות עסקה.

נכון שיש תועלת בלקיחת אידאולוגיה "בקלילות", כפי שטוענים תומכיו של טראמפ; זה פותח פתח לחשיבה רעננה, מאפשר תגובה יצירתית למשברים בלתי צפויים, ומותיר את היריבים בערפל.

אבל בטווח הארוך, ההשתמטות האידאולוגית של טראמפ מוטעית מיסודה. דחייתם של גבולות מוסריים בפוליטיקה והתעלמות מזרמים אידאולוגיים בזירה העולמית מובילות למדיניות בלתי עקבית או מושחתת, או לשתייהן יחד. בשילוב עם נרקיסזיס ותשוקה לעסקאות שמוכחות את "גדולתו" של האדם [?] מתקבלת נוסחה לתוצאות רעות, לטעויות אסטרטגיות ענקיות ולריקבון עמוק בשדרה הערכית.

שתי הזירות שבהן הדבר ניכר כרגע הן המלחמה בין רוסיה לאוקראינה והעימות בין חמאס לישראל.

אוקראינה נעזבת לנפשה בפני ההרס הרוסי, וישראל [?] נכבלת על ידי ארה"ב בלחימה קיומית מול האסלאם האובדני המבקש להשמדה.

אוקראינה נדרשת לוותר לצמיתות על דונבאס, שנכבשה בידי רוסיה; וישראל אינה רשאית לזוז צבאית ללא אישור מטראמפ. שתיהן אינן רשאיות לערער את הסכמי ה"שלום" הגלובליים והאזוריים שטראמפ מוביל [?] הסכמים עסקיים על סטרואידיים.

במזרח התיכון אבסורדי להכריז על "שלום בזמננו לראשונה זה 3,000 שנה" [?] תוך הקפאה מלאכותית של המצב. חמאס, חיזבאללה, החות'ים ואיראן [?] עדיין לא פורקו מנשקם ולא הורתעו מספיק.

ובעזה, נראה שטראמפ מתרחק מהדרישה לפירוק אמיתי של חמאס מנשקו, ודוחף במקום זאת

לשיקום מהיר² תוך זרימה חופשית של סיוע הומניטרי היישר לידיה של חמאס. לא פחות מטריד הוא הניסיון לבינאום הסכסוך בעזה: הכנסת כוחות מצריים וטורקיים והענקת תפקיד מרכזי לקטר בניהול שטחים הסמוכים לישראל.

למרבה האסון, המהלך הלא-דוגמטי של טראמפ ל"פתרון" עימותים³ רענן בהקשרים מסוימים⁴ מזיק כאן. הוא מתעלם מכך ששחקנים מרכזיים בזירה, כמו טורקיה, קטר ואיראן, פועלים מבעד לפריזמה אידאולוגית-הגמונית של מאבק; שהם מנהלים מלחמת ציוויליזציות נגד ארה"ב והמערב⁵ וכמובן נגד ישראל.

הוא מתעלם מהצורך להבחין בין טוב לרע, בין קורבן לתוקפן, בין הידרדרות הכרחית לבין קריסה ציוויליזציונית כוללת.

בהקשר זה, העם היהודי ומדינת ישראל הם מחוללי המשמעות המוסרית של דורנו. אנו מנסים לעורר את המערב מתרדמת התאבדותית, ממחלותיו התרבותיות והאסטרטגיות; לסייע לטראמפ ולמערב כולו להגן על עצמם מפני הכוחות הרדיקליים המסוכנים ביותר בזירה העולמית⁶ ולגבור על הכוחות המפוררים מבפנים את המערב וצדקתו.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 7 לדצמבר 2025.